

ring, der er fremlagt under domsforhandlingen, kan tillægges, jf. retsplejelovens § 896.

3.5. Forholdet til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Det følger af artikel 6, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at enhver, der er anklaget for en forbrydelse, har ret til en retfærdig rettergang. Det følger endvidere af artikel 6, stk. 3, litra d, at en sådan person har ret til at afhøre eller lade afhøre imod ham førte vidner og at få vidner for ham tilsagt og afhørt på samme betingelser som vidner, der føres imod ham. Det følger heraf, at alle beviser, herunder vidner, som udgangspunkt skal føres direkte for retten under tilstedeværelse af tiltalte med henblik på at give mulighed for kontradiktion (se bl.a. S.N. mod Sverige, dom af 2. juli 2002, præmis 44).

Ifølge Domstolens praksis er anvendelse som bevis af forklaringer indhentet under politiets efterforskning ikke i sig selv i strid med artikel 6, forudsat at forsvarers rettigheder respekteres. Disse rettigheder omfatter bl.a., at den tiltalte gives en tilstrækkelig og passende mulighed for at kontraafhøre et vidne enten på det tidspunkt, hvor vidnet afgiver forklaring eller på et senere tidspunkt i processen (se bl.a. Saïdi mod Frankrig, dom af 20. september 1993, præmis 43, og S.N.-dommen, præmis 44).

Domstolen har fastslået, at det er op til national ret at regulere, hvilke beviser der kan tillades ført i en sag, og op til de nationale domstole at bedømme det bevismateriale, der fremlægges. Domstolens opgave er derimod at vurdere, om sagen ud fra en helhedsvurdering, herunder bevisførelsen, har været retfærdig.

Domstolen har i sin praksis fremhævet, at særlige forhold gør sig gældende i straffesager vedrørende seksualforbrydelser, idet sådanne sager ofte opfattes af offeret som en stor belastning, specielt i de tilfælde hvor offeret ufrivilligt konfronteres med den tiltalte. Ved vurderingen af, om den tiltalte får en retfærdig rettergang i sådanne sager, skal der efter Domstolens praksis tages hensyn til respekt for offerets privatliv (se bl.a. S.N.-dommen, præmis 47).

I straffesager vedrørende bl.a. seksualforbrydelser accepterer Domstolen derfor, at der træffes foranstaltninger for at beskytte offeret, forudsat at disse foranstaltninger er i overensstemmelse med retten til et tilstrækkeligt og effektivt forsvar. For at sikre, at tiltalte får en retfærdig rettergang, er det efter Domstolens praksis nødvendigt, at de ulemper, som forsaret påføres, på tilstrækkelig måde opvejes af passende retssikkerhedsgarantier (se bl.a. Doorson mod Holland,

dom af 20. februar 1996, præmis 72, og S.N.-dommen, præmis 47).

Det fremgår endvidere af Domstolens praksis, at det ikke følger af artikel 6, at det i alle sager er påkrævet, at tiltalte eller dennes forsvarer har mulighed for at stille spørgsmål direkte til et vidne (se bl.a. S.N.-dommen, præmis 52).

Domstolen understreger, at vidneforklaringer indhentet under omstændigheder, hvor forsvarers rettigheder ikke kan sikres i en sådan grad, der normalt kræves ifølge konventionen, skal behandles med meget stor varsomhed af retten (se S.N.-dommen, præmis 53, og Doorson-dommen, præmis 76).

I *SN-dommen* fandtes det ikke at udgøre en krænkelse, at en videoafhøring og en båndoptagelse af en afhøring af en 10-årig dreng, som var blevet foretaget af en erfaren politibetjent, blev benyttet som bevis mod klager i en sag, hvor han blev dømt for seksuelt misbrug af drengen. Drengen afgav ikke forklaring i retten, og de optagne forklaringer var i det væsentlige de eneste beviser mod klager. Hverken klager eller klagers advokat var til stede ved den første afhøring af drengen (videoafhøringen), der fandt sted på et tidspunkt, hvor klager endnu ikke var informeret om sigtelsen, og klagers advokat havde givet afkald på at være til stede ved den anden afhøring (båndoptagelsen), idet barnets advokat ikke kunne møde. Med hensyn til den anden afhøring lagde Domstolen vægt på, at forsvareren havde samtykket i ikke at være til stede, at han havde accepteret den fremgangsmåde, der blev fulgt, at han kunne have begæret afhøringen optaget på video, at han havde mulighed for at stille spørgsmål til drengen via politiet, og at han ved senere afspilning af afhøringen kunne konstatere, at de spørgsmål, han havde ønsket stillet, også rent faktisk var blevet stillet. For så vidt angår anvendelsen af videoafhøringen og båndoptagelsen som bevis under straffesagen, lagde Domstolen vægt på, at det ikke følger af artikel 6, stk. 3, litra d, at tiltalte eller forsvareren i alle sager har krav på at stille spørgsmål direkte til et vidne, og at tiltalte og dennes forsvarer havde tilstrækkelig mulighed for at anfægte drengens forklaringer og troværdighed under straffesagen. Domstolen lagde endelig vægt på, at de nationale domstole havde behandlet drengens forklaringer med stor varsomhed, herunder vurderet betydningen af, at nogle af forklaringerne var vage, og at der under afhøringerne var blevet stillet nogle til dels ledende spørgsmål.

Sammenfattende følger det af artikel 6, at der kan tages visse forholdsregler for at beskytte offeret i sager om bl.a. seksuelt misbrug, herunder f.eks. undlade at føre et vidne direkte for retten, forudsat at disse for-